

den Gang en Artikel i „Ugeskrift for Læger“, hvori han kæmpede for, at det ikke, som Lægeverdenen den Gang i Almindelighed ønskede, skulde være et Departement i Ministeriet under en lægekyndig Departementschef, og udtalte sig for, at man gjorde bedre i at gøre det til en Institution udenfor Ministeriet, men tilføjede saa, at dette Ikke-Departement skulde have „en retsbestemt Adgang“ til mundtlig Forhandling paa lignende Maade som en Departementschef, og andet er jo ikke Meningen med Kommissionens Ud-kast, thi det er ikke paa nogen Maade Meningen at binde Ministeren og paalægge ham en Byrde, der kunde være generende, ikke blot personligt, men ogsaa overfor Behandlingen af mange andre Sager, derved, at Døren til enhver Tid netop skulde staa aaben for Medicinalmyndighederne. Meningen med den Bestemmelse, Kommissionen vedtog, var blot den, at Forretningsgangen mellem Sundhedsstyrelsen og Justitsministeriet ikke skulde være rent skriftlig. Thi derved vilde man for det første ophobe en Mængde unyttigt Skriveri, som man jo helst maatte se at undgaa, og man vilde dernæst udsætte denne Myndighed for at blive holdt i en saadan Fjernhed fra Centralmyndighederne, at det mange Gange maatte udsætte den for ikke at komme saa fuldstændig til Orde, som den maatte ønske. Det skriftlige Grundlag, som selvfølgelig i dette som i alle andre saadanne administrative Forhold maa foreligge, maatte til enhver Tid paa alle Sagens Trin kunne suppleres med mundtlig Forhandling. Jeg forstaar imidlertid den højtærede Ministers Udtalelser, som de foreligge i Bemærkningerne, saaledes, at jeg ikke skønner rettere, end at der vil kunne komme en Overensstemmelse til Veje, saaledes at man stærkere fremhævede, at det, der var Tale om, var ikke en særlig Pligt lige overfor Centralstyrelsen, men kun, at Fremgangsmaaden, Proceduren, om jeg saa maa sige, ikke behøver at være eller kunne indskrænkes til at være blot skriftlig. Der kan vistnok med Lethed findes en Formel, som vil tilfredsstillende Ministeren i denne Henseende og samtidig fyldestgøre den Tanke, som maaske kan siges at have faaet Udtryk, som Ministeren som det ansvarlige Overhoved for Justitsministeriet ikke kan ønske.

I § 12 er der føjet forskellige Ting ind, som jeg ikke kan have noget imod, og som Kommissionen vist heller ikke kan have noget imod. Det er for det første

Bestemmelsen om, at Sundhedsstyrelsens Formand, som vi ønske lønnet højt, ikke samtidig maa drive erhvervmæssig Lægepraksis. Det er en Ting, som har været forudsat i Kommissionen, men som vi ikke kunne have noget imod bliver udtrykkeligt udtalt. Men vi mene, at det ikke kan gælde om de andre Medlemmer i Sundhedsstyrelsen end netop Formanden, som jo ogsaa lønnes højt af denne Grund. Disse andre Medlemmer lønnes jo heller ikke saa højt. Men den Fare, som er forbunden med dette Forhold, at de vedkommende blot ere administrative Embedsmænd, saa at de en Gang for alle have faaet deres lægekyndige Indsigt slaaet fast uden at følge med i Lægevidenskabens Udvikling, fremtræder jo heller ikke, naar de andre Medlemmer ikke bindes paa samme Maade som Sundhedsstyrelsens Formand. Den Forstening, som kan finde Sted hos Formanden, fordi han ikke driver privat Praksis og derfor maaske ikke følger saa meget med, som han skulde og burde, finder sit Korrektiv hos de andre Medlemmer af Sundhedsstyrelsen, som forudsættes vedblivende at kunne udøve privat Praksis. Men man kan ikke fra Kommissionens Side have noget imod, at det udtrykkeligt siges om Formanden, og nogle andre indføjede Bestemmelser som, at Ministeren fastsætter Honoraret for Konsulenterne, kan der heller ikke være noget at indvende mod. Det har været forudsat og er i alt Fald udtalt paa en saadan Maade, at det ikke hindrer Ministeren fra at komme i Overensstemmelse med, hvad Kommissionen har ønsket og anset for rigtigt.

Der er endnu kun i den sidste Paragraf, § 15, foretaget en Udeladelse, som jeg tror man maa beklage, og som jeg meget vilde foreslaa blev rettet. Der foreskrives der, at der skal afgives en aarlig Beretning af Sundhedsstyrelsen og ligeledes af Retslægeraadet til Justitsministeren, men der er udeladt noget væsentligt, som stod i Kommissionsudkastet, nemlig at denne Beretning skulde offentliggøres. Det er naturligvis ikke udeladt, siger Ministeren med Rette i Bemærkningerne, fordi han er imod en saadan Offentliggørelse, men han mener, at det nærmere maa bero paa et Skøn, om der hvert Aar skal foretages en saadan. Jeg tror nu, at det maaske hvert Aar. For Retslægeraadets Vedkommende maa man huske paa, at de Afgørelser, de Overskøn eller Øverste-Skøn, som finde Sted der angaaende Spørgsmaal, som have den største Betydning for den